

N O R A W E L L I N G

Vše,
co k tobě
cítím

R O M Á N

pro tebe všechno

Vše,
co k tobě
cítím

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2022

Cover © Sandra Teufer, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2694-3 (pdf)

N O R A W E L L I N G

Vše,
co k tobě
cítím

Kapitola 1

Linda

Zahrabu si nohy do písku a nastavuji obličej jemnému vánku. Hm, to je příjemné. Přizene se šplouchající vlnka a olizuje mi prsty na nohou. Nemůžu se ubránit úsměvu. Šimrá mě, jak droboučká zrnka písku tancují na mojí kůži. Voda je osvěžující, dokonce i teď uprostřed léta. Úplně jiné je to s větrem, co mi šeptá po povrchu těla jako horký výdech. Celkem snadno bych mohla sama sebe přesvědčit, že jsem tady na dovolené. I počasí by tomu nahrávalo. A tohle místo? Je naprosto okouzlující.

Přimhouřím oči, abych líp viděla. Na nebi není ani mráček. Jen úplně v dálce, kde sytý kobalt horizontu přechází v temně azurové moře, se vzduchem prohání několik pestrých tažných draků. Surfaři pod nimi jsou příliš daleko na to, abych je rozeznala. Sjela jsem z hlavní silnice podle ukazatelů směrem k pláži s nadějí, že tady najdu nějaký kiosek. Ale nikde nic. Prašná štěrková cesta lemovaná větrem nakloněnými dřevěnými patníky vede přímo na tuhle osamělou širokou písčnou pláž. Je neuvěřitelné, že se v Evropě ještě dají nalézt místa nedotčená odpudivými stránkami

masového turismu. Idylku nenarušují žádné hotelové komplexy ani aquaparky. Jediná budova v širokém okolí je jednopatrový dům na druhé straně cesty. Nad vchodem je vybledlý nápis *Casa de huéspedes* a *Pensión*. Kde jinde než tady bych mohla sehnat láhev vody? Spílám sama sobě, že jsem si proviant na cestu neobstarala už na letišti. Chtěla jsem ale co nejrychleji dorazit do cíle. Kdo mohl počítat s tím, že cesta, kterou plánovač tras vypočítal na necelou hodinu, zabere nakonec víc než dvojnásobek? Na mapě to vypadalo úplně jednoduše. Musela jsem několikrát špatně odbočit, protože to není poprvé, kdy moje cesta končí ve slepé uličce. Najít cíl mi neusnadňuje ani skutečnost, že mám adresu jen v podobě poštovního směrovacího čísla.

Kručí mi v žaludku a jsem úplně otupělá z vedra v půjčeném autě. Chtěla jsem ušetřit, takže jsem se rozhodla pro malý seat, nejlevnější vůz v nejlevnější autopůjčovně. Už toho taky mezitím lituju. Opravdu by se mi hodila nejen klimatizace, ale i fungující navigace. Obvykle bývá na Google Maps dobré spolehnutí, ale zrovna dneska mě už několikrát zavedly na špatnou cestu. Možná je to slabou baterkou v mobilu. Než si mě program najde na obrazovce, jsem dávno za správnou odbočkou.

S těžkým srdcem se obracím zády k pláži a vydávám se na cestu k penzionu. Okna v přízemí jsou zamřížovaná, rolety za mřížemi jsou zatažené. Všechno působí dost odmítavým dojmem, taky trochu zanedbaně. Jako by majitel ani během hlavní sezony nevěřil, že by právě dneska mohl uskutečnit životní obchod. Před zamčenými vchodovými dveřmi stojí kovový stojan se spoustou nafukovacích plážových hraček. Krokodýl, několik nafukovacích lehátek, vyfouklý plameňák se smutně svěřenou hlavou.

„Haló, je tu někdo?“ zoufale lomcuju dveřmi. „Zabloudila jsem.“ Samozřejmě nedostávám žádnou odpověď.

Na zažloutlé ceduli vedle dveří je ručně napsaná otevírací doba. Obchod se znovu otevře až v sedm hodin. Tasím svůj mobil, abych zjistila, kolik je. Do sedmi zbývají ještě čtyři a půl hodiny! A já nemám žádný nocleh. Je stále jasnější, jak špatně jsem si tenhle výlet naplánovala. Vypadá to, že svůj cíl budu muset najít bez vody a bez navigace. Kdyby mě aspoň tolik nebolela hlava. Chci mobil zase schovat, když vtom začne vy-zvánět příchozí hovor.

Na displeji se rozsvítí nápis „Jenny“ a já si oddechnu. Od brzkého rána, kdy jsem se vydala na cestu, se mě už sedmkrát snažila zastihnout moje matka. Všechny hovory jsem típla, ale to samozřejmě nemůžu dělat donekonečna. S Jenny to ale zvládnou. Aspoň doufám. Přece jen je něco jako moje nejlepší kamarádka.

„Ahoj,“ ozvu se. „Jak se máš?“

„To jsem se vlastně chtěla zeptat já tebe. Přistála jsi v pořádku?“

„Ano, díky.“ Přitisknu si telefon k uchu. Vítr mi fouká vlasy do obličeje a špatně slyším, co Jenny říká. „Letadlo bylo obsazené do posledního místečka. Měla jsem opravdu štěstí, že jsem tak narychlo ještě sehnala místo.“ Mobil začne vydávat varovné tóny. Zdá se, že nezbývá moc času, než se úplně vypne. Pitomá baterka.

„Dobře víš, co si myslím. Že by bylo lepší, kdybys žádný let nenašla. Celý ten tvůj výlet je naprostá šílenost.“

Ano, tento názor Jenny sdílí snad s každým člověkem, kterého znám. Proto radši neodpovídám.

Nijak jí to nebrání v tom, aby pokračovala v hovoru. Zatímco mluví, jdu zpátky k autu. Snad se vůz uvnitř vyvětrá, když otevřu všechny dveře.

„Mimochodem, dívala jsem se na fanouškovskou stránku toho tvého Damiána.“

„Není to žádný *můj* Damián.“ Sotva pootevřu dveře auta, praští mě vlna vedra. Nemám vůbec chuť sedat si zpátky do té rozpálené trouby. Posadím se tedy na nízkou zídku z přírodního kamene, která odděluje pláž od parkoviště. Kameny jsou rozpálené a hrbolaté. Není to ale nijak nepříjemné, dokonce ani když si lehnu na záda. Horko se blahodárně rozlévá po mých napjatých svalech. V záři slunce zavřu oči a poslouchám, co mi Jenny ještě chce sdělit.

Na moji poznámku vůbec nereaguje a místo toho mluví dál a dál. „Na internetu, na Facebooku, Instagramu a Twitteru, všude je jen uvedeno, že turné přerušil z osobních důvodů a zotavuje se v kruhu rodiny. Žádné podrobnosti o důvodu té krize. Žádné oficiální vyjádření k tomu, jak to bude dál.“

„Neměla bys v pracovní době radši pracovat než brouzdat po internetu?“

„Lindo, upřímně si o tebe dělám starosti. Není z toho všeho jasné, že tě ten Damián Álvarez García nebude chtít ani vidět?“

„Bylo to Jannisovo přání.“

„To ano,“ poslouchám, jak mi to Jenny odsouhlasí. „Přání pacienta, to je krásné a dobré. Toho tvého pacienta už ale nezajímá, jestli jeho přání splníš, nebo ne. Je mrtvý.“

Sklíčeně polknu. Ano, Jannis zemřel a já jsem tomu nedokázala zabránit. I když mě všichni ujišťují, že jsem neudělala žádnou chybu a že některé tragédie se prostě stávají, já to

cítím jinak. Poznávám pocity lítosti a zoufalství, které doprovází selhání. Koneckonců to není poprvé, co jsem nedokázala ochránit člověka, který se na mě spoléhal. Při polykání mě škrábe v krku, jak jsem vyprahlá. „Kdybych tě opravdu neměla ráda, tak tě nechám vyhodit. Co mi tu říkáš, je hodně neohleduplné.“

Jenny je asistentka na psychiatrické klinice, kde pracuji jako odborná lékařka. Tam jsme se seznámily a postupem času se stala mou nejbližší důvěrníci. Když vám práce zabírá osmdesát hodin týdně, nemáte moc času na udržování přátelských vztahů.

Moje napomenutí se jí nijak nedotklo.

„Nemůžeš mě nechat vyhodit, protože už u nás přece nepracuješ. Dala jsi výpověď, nebo jsi na to zapoměla?“

„To je pravda,“ přiznávám se skřípajícími zuby. Stále ještě nemohu uvěřit, že jsem to skutečně udělala. Věc se má tak, že kdybych ještě jeden jediný den pokračovala jako doposud, byla bych další, kdo bude stát na mostě s jediným východiskem před očima. Vyrazit na cestu bylo otázkou života a smrti, ať už to zní jakkoli teatrálně. Jsem psychiatrička, takže vím, o čem mluvím. „Opravdu si o mě nemusíš dělat starost. Co by se mi asi mohlo stát, když vyhledám seňora Álvareze?“

Jenny se směje, ale nezní to radostně, naopak spíš udiveně. „Co by se mohlo stát? Viděla jsi fotky toho týpka?“

„Ano. Paní Römerová ukazovala jeho fotky i videa mně a Janisovi. Co to má společného?“

„Proboha, Lindo, na to, jak jsi chytrá, uvažuješ teď jako tupec. Damián Álvarez García je hvězda a taky podle toho vypadá. Nejezdí jenom skvěle na koni, ale může si omotat kolem prstu každou ženskou, na kterou se podívá. Vsadím se,

že má bodyguardy a bůhví co ještě, aby se zbavil dotěrných fanynek.“

„Jenny!“ Vyděšeným výkřikem překvapím i sama sebe. Dál pokračuju tlumeným hlasem. „Ten muž se v podstatě najednou dověděl, že má syna, ale že ten syn zemřel.“

„To z něj neudělá jiného člověka. Vážně, Lindo, nemůžeš tvrdit, že by tě jeho pohled nechal chladnou. A k tomu ti nádherní koně! Vypadá přesně jako ten týpek z reklamy na Freixenet.“

Pátrám v paměti a snažím se vyvolat si před očima obraz Damiána Álvareze Garcíi. Jenny nemá úplně nepravdu. S delšími vlnitými vlasy a záhadně tmavýma očima Damián skutečně připomíná toho chlápka, který v televizní reklamě uhání na koni za zvuku temperamentní kytarové hudby pitoreskní uličkou starého městečka. I když, možná jsou to spíš ti koně, kteří vyvolávají tuhle asociaci. Těžko říct.

„Ale o to nejde. Chci tím říct, že když se tam zničehonic objevíš, bude si určitě myslet, že jsi jeho fanyнка. Nechá tě vyhodit dřív, než se zmůžeš na slovo.“

Samozřejmě už mě to taky napadlo. Překvapilo mě, že je na internetu uvedená adresa haciendy, kde žije a trénuje.

Jenny bez váhání pokračuje. „Údajně je jedním z nejtalentovanějších zaříkávačů koní dnešní doby. Má obrovské množství nadšených fanoušků a fanynek, které všude, kde se objeví, drží transparenty s nápisy, že s ním chtějí mít dítě, a tak.“

Dlouze si povzdechnu. „Já vím. Ale opravdu si myslím, že mu není co závidět.“ Právě matka mého pacienta – mého bývalého pacienta, opravím se s bodnutím u srdce – byla jednou z těch obdivovatelek. Martina Römerová se s Damiánem Álvarezem Garcíou setkala na jednom z prvních kurzů, které vedl. Tehdy

mu bylo akorát osmnáct a obdiv Martiny, které bylo pětadvacet, mu zřejmě natolik stoupl do hlavy, že nebyl schopný se rozumně rozhodovat. Jako obchodnice v cestovním ruchu si užívala života. Měla jisté zaměstnání, byt, pevné sociální zázemí. Neplánované dítě pro ni znamenalo katastrofu. Od první chvíle se ale na Jannise těšila. Aspoň mě o tom ujišťovala na našich společných sezeních. Damiánovi nikdy o těhotenství neřekla, protože se během jejich několika společných nocí jasně vyjádřil, že se tak brzy nechce vázat. Z její tehdejší perspektivy prostě nebyl důvod mu to říkat.

„Taky neříkám, že by mu bylo co závidět,“ přiznává Jenny. „V uplynulých dvaceti letech určitě nasbíral dost zkušeností. Přemýšlela jsi, co budeš dělat, když tě ne...“ Přeruší hovor a slyším slabé cvaknutí, jako by se na druhé straně spojení otevřely dveře. Další slova jednoznačně nejsou určena mně. „Ano, pane Knebele. Samozřejmě. Hned se o to postarám.“ Manfred Knebel je majitelem ordinace, ve které jsem donedávna pracovala. Je milý ve vztahu k pacientům, ale o to nepříjemnější dokáže být jako šéf. Je cholerický a náladový a pořád něco požaduje, člověk nikdy neví, na čem u něj je. Proto mě nijak nepřekvapuje, že mi po chvilce Jenny zašeptá: „Víš co, musím končit. Ozvi se, jo? A slib mi, že neuděláš nějakou pitomost.“

„Slibuju.“

Ukončím hovor, vypnu mobil, abych šetřila zbytek baterie, a schovám ho do kapsy. Stejně mi doteď s hledáním cesty moc nepomohl. Oči nechám zavřené ještě chvíli. Ještě chvíličku. Odlet kousek po šesté ráno byl opravdu na hraně. Musela jsem být na letišti o dvě hodiny dřív a v noci jsem skoro vůbec nespala. Stejně jako noci předtím. Nespí se jako v bavlnce s pocitem,

že nesete spoluvinu na sebevraždě devatenáctiletého mladíka. Moje práce a všechno, čeho jsem v ní doposud dosáhla, byla jediná věc, na kterou jsem mohla být hrdá. Jak můžu pokračovat, jak mám dál žít, smát se, pracovat a spát, když pochybuju o tom, jestli jsem si celé roky něco nenalhávala? Co když jsem ve skutečnosti stejně tak špatná psychiatrička, jako jsem špatná dcera a sestra? Přijet sem a splnit Jannisovo poslední přání, to je poslední úkol, který mám. Poslední čin lékařky, kterou jsem bývala. Co bude pak? Netuším. Zeje tu jen obří černá díra.

Čím déle se mi v hlavě točí negativní myšlenky, tím jsou hlasitější. Donutím se ukončit jejich setrvalý koloběh a soustředím se na dýchání. Jsem tu proto, abych předala dopis. To jediné je v tuhle chvíli důležité. Jeden krok za druhým.

Jakmile mě přestane tak strašně bolet hlava, bude i jednodušší správně interpretovat popis cesty na Google Maps. Najít tu zatracenou haciendu přece nemůže být tak těžké.

Hacienda de los Caballos Blancos. Jsem teď vděčná za rok, který jsem strávila v Madridu v rámci programu Erasmus. Přestože jsem nemluvila španělsky už docela dlouho, ještě pořád to zvládám plynule.

Jako dítě jsem počítala ovečky, když jsem nemohla usnout. Teď v duchu vidím skákat bílé koně přes plot a usínám.

Damián

Montserrat položí doprostřed stolu velký táč s *jamón*, *queso* a *chorizo*. Na stole už je chleba z olivového oleje, který se k tradičnímu předkrmu podává.

Za normálních okolností to bývá oběd podle mojí chuti. Olivový olej na chleba pochází z našich vlastních olivovníků a Montserrat vylepšuje těsto čerstvým rozmarýnem, hrubou mořskou solí z okolí a praženými piniovými oříšky. Olivový chleba je delikatesou sám o sobě. *Jamón*, *queso* a *chorizo* z něj dělají slavnostní pokrm. Sušená španělská šunka Serrano chutná mírně aromaticky a vytváří skvělý kontrast k intenzivní chuti vyzrálého ovčího sýra Manchego a pálivého paprikového salámu Chorizo.

Vždycky když jsem na turné, těším se na jídlo doma. Na obyčejnou domácí stravu, která se u nás podává a připravuje podle receptů, které zdělala Montserrat od svojí maminky, ta zase od svojí a tak dále. Je načase, aby naše hospodyně předala svoje znalosti dceři. Nuria už umí vařit skoro tak dobře jako její matka, ale moc často to nedělá. Má hromadu práce s vybudováním své ordinace pro fyzioterapii a hipoterapii, o které právě mluví s mojí švagrovou Sofií. Neslyším, o čem se ty dvě baví, protože mi hučí v hlavě.

Je tu hrozné horko. Moje poslední zastávka na turné byl Curych a bylo tam taky letní počasí. Několik členů mého týmu si užívalo paprsky letního slunce u Curyšského jezera, a právě když jsem se k nim chtěl připojit, zastihl mě ten telefonát. Ne nějaký telefonát. *Ten* telefonát.

Zamrkám, abych se zorientoval. Už nejsem na turné. Nejsem na cestách po Německu, Belgii nebo Švýcarsku. Jsem tady, v naší kuchyni. Curych je daleko. Jako vždycky v tuhle denní dobu jsou v celém domě na oknech zavřené okenice, takže v místnosti panuje pološero. Nad pracovní deskou visí mucholapka, na které už několik much dokončilo svoji životní cestu. Červeno-bíle károvaný voskovaný ubrus už taky viděl lepší časy. Je to stůl, u kterého jsem obědval už jako dítě. Kdyby se mě někdo zeptal, jak jsem se z Curychu dostal sem, nedokázal bych mu odpovědět, i kdyby na tom závisel můj život. Čas, který od toho hovoru uplynul, se mi zdá jako v husté mlze.

„Nemáš na nic chuť?“ Teprve teď si všímám, že všichni kolem zmlkli. Čtyři páry očí na mě tázavě hledí, jen papá jí nerušeně dál, vždyť ani když má nejlepší dny, nepojme z okolí nic. Jediná Montserrat sebrala odvalu mě oslovit.

„*Todo bien.*“ Sáhnu po plátku šunky a nacpu si ho do pusy, abych nemusel dál lhát. Všechno v pořádku? Pěkná blbost. Šunka chutná jako kus lepenky. Čím déle ji žvýkám, tím menší mám chuť k jídlu. Toužebně pošilhávám po láhvi olorosa v kabinetu. Vlastně je té sherry škoda, abych se opil, ale co, v nouzi by to šlo.

„*Mi querido,*“ Montserrat se znovu ujme slova. „Nechceš nám říct, co se stalo? Děláme si všichni takové starosti.“ Položí mi ruku na předloktí. Jestli si myslí, že se nechám svést k duševnímu striptýzu jen proto, že mě nazvala svým miláčkem, tak to se plete.

Vysvobodím svou ruku zpod její a rychle vstanu. Židle se zakymácí a spadne opěradlem na zeď.

„Damiáne!“ Zdá se, že trpělivost došla dokonce i mému andělsky trpělivému bratrovi, protože vyslovil mé jméno

s takovou mrzutostí, jakou jsem u něj zažil jen zřídka. „Musí to být?“

Neodpovídám. Místo toho jdu k příborníku, popadnu láhev s olorošem a zmizím.

„Nemůžeš nás pořád nechat tápat!“ volá za mnou Ramón.

Zvednu ruku a přes rameno mu ukážu prostředníček. Jako by tu k mojí situaci někdo mohl něco říct. Nikdo z nich nemá ani ponětí.

Měl jsem syna, sakra. Na jeden necelý týden jsem měl syna, ale už ho nemám.

Moje prsty svírají hrdlo láhve pevněji. To je jediná útěcha, kterou potřebuju. To a nic dalšího.

Moje nohy mají očividně jiné plány než moje hlava, takže aniž bych si to uvědomil, jsem na cestě ven.

Místo do svého pokoje dojdu za pár minut do stáje koní, které vozím na turné.

Ébano musel poznat zvuk mých kroků, protože vystrčil z boxu svou elegantně tvarovanou hlavu. Několik pilin z podestýlky se mu zachytilo na hřívě, ale ani to neubírá nic z jeho majestátního vzezření. Ať už vystupujeme kdekoli, vždycky je Ébano hvězdou naší show. Je to sedmiletý lesknoucí se vraník, šíleně inteligentní, ale taky tvrdohlavý jako mezek, a ne PRE. Hřebec *Pura Raza Española*, čistého španělského plemene, jak se andaluští koně nazývají podle plemenného standardu. Možná je to právě jeho umíněnost, která mě k němu od začátku přitahovala. Vždycky mě naprosto fascinovala ta ocelová páteř, která se dobrovolně podřizovala mým pokynům.

„*Hola, amigo*,“ pozdravím svého přítele a pohladím ho na čele. Ébano potichu odfrkne a dere se naproti mojí dlani. Jeho

dech voní ovsem a senem. V druhé ruce ještě stále svírám láhev sherry a najednou je mi trapně, že mě vůbec napadlo opít se uprostřed bílého dne.

„Co mám dělat?“ Opřu svoje čelo o čelo koně. Víím, že od Ébana nedostanu žádnou odpověď, přesto mluvím dál a dál. Snad právě proto. Nebude mi hučet do uší nějaké dobře míněné rady a snažit se mi vysvětlit, co mám dělat nebo cítit. Vážně miluju svoji rodinu, Montserrat, Ramóna a jeho ženu Sofíu. Dokonce nejmladšího bráčku Luise miluju, toho pitomečka, co si myslí, že surfování s tažným drakem je práce. Ale i když je miluju, nejsem zvědavý na jejich utěšování. Ještě ne. Možná nikdy. Proto se radši svěřuju svému koňskému příteli.

„Hm, řekni mi, co si počít s vědomím, že jsem měl syna, ale nikdy jsem ho nepoznal. Myslím, že v tomhle se dobře vyznáš.“ Naše společné úspěchy udělaly z Ébana plemenného hřebce často žádaného na krytí. Také z toho důvodu jsem ho nikdy nenechal kastrovat. Bylo by to přece k pláči, kdyby přišel o svoji jiskru. Ne, ne. Ébano a já jsme opravdoví partáci a parták nedovolí ubližovat druhému partákovi. „Když se ti zalíbí nějaká klisna, uděláš jí dítě a *adiós*, nazdar. Pak už nemyslíš na to, jestli je to roztomilé hříbátko zdravé. Nebo jestli třeba neskočí z mostu, protože mu řekneš, že nemáš čas se s ním sejit.“

Dobře, uznávám, že to přirovnání dost pokulhává, ale nakonec je Ébano jen kůň, takže ode mě neočekává žádné velké slovní výkony. Zato očekává moji pozornost.

Významně kopne kopytem do stěny boxu. Ostatní koně v uličce podřimují. Také oni se musejí vzpamatovat z útrap cestování a trpí poledním vedrem. Před pátou hodinou odpoledne

se tu nic dít nebude. Celá hacienda má siestu. Každá dýchající bytost kromě mě vyhledala nějaký chladný koutek.

Pousměju se. „Chápu. Nechceš být odpadní jáma na moje emoce. Jasně. Taky nemám rád citové výlevy.“

Ze skříňky na zdi stáje беру hřebílko a kartáč na hřebelcování. Musím kvůli tomu odložit láhev sherry, což je dobře. Vkloužnu k Ébanovi do boxu a začnu ho pevnými tahy hřebelcovat. Jemné částičky prachu, které mu kartáčuju ze srsti, tancují ve slunečním světle, které proniká do stájové uličky úzkým, vysokým okýnkem. Ébano se při mojí péči postupně uvolňuje. Uši znaveně sklápí na stranu, víčka se mu zavírají. Jeho spokojenost působí jako balzám na moje napjaté nervy. Přesně tohle miluju na práci s koňmi. Dávají a nic nežádají. Člověk si musí získat jejich důvěru, ale jak mu ji jednou věnují, tak bez podmínek a postranních úmyslů.

Když s kartáčováním skončím, dělá Ébano všechnu čest svému jménu. Jeho srst se leskne jako vypulírované ebenové dřevo.

Udělám půl kroku zpátky a obdivuju svoje dílo. Je velká šance, že se ten můj mezek vyválí v podestýlce, jen co se k němu otočím zády, ale teď je z něj hotová pastva pro oči. Na jeho těle není jeden jediný světlý chlup. Hřívá mu splývá v jemných loknách po statném krku. Jeho tělo je pevné, ale hlava je natolik elegantní, že i já pořád znova obdivuju, jak krásný je to hřebec. Vyjdu z boxu, abych uklidil hřebílko a kartáč, Ébano mě následuje jako můj stín. Když si dřepnu, abych zavřel dvířka skříňky, štouchne mě čumákem do zadku.

Směju se a udělám vrávoravý krok. Sotva se zastavím, poštouchne mě Ébano znovu. Znovu a znovu, vždycky o krok blíž k východu. Nikdo nemůže tvrdit, že můj koníček neví, co chce.

„Hej, a co siesta? Neměl bys odpočívat?“ Další štouchnutí je silnější než ta předchozí.

„Dobře, dobře, rozumím.“ Sáhnu po jedné z dlouhých jezdeckých lonží, které jsou vždycky připravené u východu. Uzdu ani ohlávku nepotřebuju. Víím, že se můžu na svého Ěbana spolehnout. Není možná nejlepší nápad, že chce jít ven v tom největším poledním vedru, ale říkám si, že má pravdu. Rozhodně je stokrát lepší krátký trénink než pití uprostřed dne.

Po příchodu na volné prostranství se pravačkou chytím chomáčku jeho hřívý nad kohoutkem a vyšvihnu se na jeho hřbet. Není to poprvé, co mi Ěbano zachraňuje holý zadek. A pak se lidi diví, že víc důvěřuju svým koním než lidem.

Linda

Rozesmátý obličej mojí sestry Wiebke září jasněji než sluníčko.

„Chyt' mě, chyt' mě!“ Jemný vánek jí foukne pár pramínků světlých vlasů do koutku pusy. Jsou světlé jako měsíční světlo, což jsem jí vždycky záviděla. Já jsem podle ní jen jak blondáté psisko. Myslí tím neidentifikovatelnou barvu pouliční směšky. Při úsměvu se jí v puse odhalují dvě mezery po zubech. Chybí jí oba horní špičáky, takže při mluvení šišlá.

Napřahuju k ní ruce. Jsem na ni tak pyšná, na svou malou, divokou sestřičku. Žádná prolézačka pro ni není dost vysoká, žádný strom dost nebezpečný.

„Skoč! Chytím tě!“ volám na ni a s jistotou snícího už v tom okamžiku víím, že je to chyba. Přitáhnou mraky a zastíní oblohu.

Ze slunečního svitu a jarního vánku se stane dunění blížící se bouřky. Najednou se setmí, takže Wiebke skoro nevidím. Mění se i prolézačka. Roste a roste, až je vysoká do nebe a já Wiebke už nevidím, jak stojí tam nahoře. Bezmoc mi brání v dýchání. Teď už nestojí na prolézačce, ale na mostě. Stojím v ledové vodě v řece pod mostem. Chlad mi ohlodává kosti a chci na Wiebke zavolat, že má zůstat tam, kde je. Za žádnou cenu se nesmí pohnout, jinak se stane neštěstí, ale můj hlas selhává. Slova se mi na jazyku promění v písek.

„Chyt' mě! Chyt' mě!“ Wiebke má teď zastřený hlas a vůbec nezní jako hlas mojí sestry. Je to hlas mladíka, který mě žádá, abych ho chytila. Jeho prosba mnou lomcuje, drží mě, vím, že mu nemůžu pomoci, ale tak strašně moc chci, chtěla bych, a pak skočí a...

Otevřu oči. Srdce mi buší, v puse mám vyschlo od těch písčitých slov.

„Señorita? Jste v pořádku?“

Tázavě si mě prohlížejí modré oči. Jenom sen, říkám si. Jenom sen. Přesto chvíli trvá, než se vzpomatuju. Potím se jako blázen a ještě pořád se nemůžu pořádně nadechnout.

„Ano, é, děkuju. Všechno v pořádku.“ Ještě než to dořeknu, dojde mi, že mluvím německy. Posadím se, odkašlu si a pak se pokusím to říct ještě jednou španělsky.

Tentokrát se usmívá můj protějšek. Týpek, kterému patří ty modré oči, musí být jeden ze surfařů, co jsem předtím pozorovala. Má na sobě do pasu svlečený neoprenový oblek, vlasy má mokré a na jeho dohněda opáleném těle se lesknou kapičky vody. „Sorry, že tě můj pes oslintával. Normálně bývá hodná a na svém místě.“ Ukazuje asi sto metrů směrem dolů po pláži

na hromádku ručníků a příkrývek, nad kterou je jako ochrana před větrem a sluncem napnutá velká plachta.

Teprve teď si všimnu psa, který surfaře doprovází. Pouliční směs, středně velký, se středně dlouhou šedivou srstí. Řeka, kterou jsem ve spánku cítila na svých kostech, tedy byly psí sliny. Jak nechutné. No, ale pořád lepší než řeka Styx z mého snu, mytologický proud, co odděluje svět živých od říše mrtvých. Jenny navíc tvrdí, že psí sliny drží svět pohromadě.

Kroutím hlavou. „To nevadí. Musím už ale jet.“ Povzdechnu si. „Snad konečně dojedu k cíli. Nevíš náhodou, jak se odsud dostanu na *Hacienda de los Caballos Blancos*?“ Pohled na penzion mi prozrazuje, že jsem nespala tak dlouho, jak jsem se obávala. Dveře jsou stále ještě zabeďněné.

„Jasně že to vím. Bydlí tam bratři jednoho z mých nejlepších kámošů. Není to odsud daleko, ani ne dvacet minut autem.“

„Aha, o. k.“ Moje štěstí je nepopsatelné. Že bych přece jen byla tak blízko cíle? „Momentík, vezmu si z auta rychle něco na psaní, ano? Ne že zase zabloudím.“ Tak rychle, jak jen můj stále ještě nestabilní krevní oběh dovolí, spěchám k seatu a vyhrabu z kabelky tužku a papír. Krátce nato už můj zachránce načrtává cestu k haciendě několika čárami na papír.

„Myslíš, že se tam můžu objevit jen tak bez ohlášení?“ Když už mám po ruce někoho, kdo se tady vyzná, můžu z toho ještě něco vyždímat.

„Ale určitě.“ Surfař šklubne rameny. „Damián a Ramón jsou v pohodě. Jako děti jsme nahoře na haciendě byli pořád. Já tedy koně moc nemusím, ale holky byly celé šílené, aby si zajezdily. A Damián si na každou vždycky našel čas.“ Pomrkává na mě. „Jestli víš, jak to myslím.“

Pouliční směska už se nudí. Nedbá na páníčka a vyjde směrem k ručníkovému tábořišti.

Surfař se usmívá. „Zdá se, že budu muset jít. Vyříd' Damiánovi a Ramónovi ode mě pozdrav, ano? Ať se někdy ozvou. A Luisovi ať vyřídí, že regatu sleduju. Je to hustý, co zase letos předvádí! Držím mu palce na mistrovství světa!“

Párkrát zamrkám. „O. k. A, ehm, od koho že to mám vyřídít?“

„Od Santiaga. Dobře mě znají. Luis a já jsme jeho starším bratrům občas pěkně zavařili.“ Zasněně se usmívá. Zřejmě se věnuje vzpomínkám.

„Dobře, Santiago. Díky za všechno. Drž mi palce, ať tentokrát cestu opravdu najdu.“ Pokývám hlavou na rozloučenou. Nemůžu uvěřit, jak mluví o Damiánovi Álvarezovi Garcíovi. Jako by to byl obyčejný chlápek odvedle, a ne mezinárodní hvězda. A jak se zdá, zatím se po okolí neroznesla zpráva o tragédii, která způsobila Damiánův předčasný návrat z turné. Nebo není Jannisova smrt pro Damiána žádná velká věc? I to je možné. Koneckonců zaříkávač koní toho mladíka nikdy nepoznal.

„Tak ahoj.“ Santiago se špičkami ukazováku a prostředníčku poklepe na čele, otočí se a běží za svým psem.

Dodávám si odvahy. Tak dobře. Pokus *número dos*.

Najít cestu je se Santiagovým náčrtkem skutečně mnohem snazší. Docela dlouho se jede po silnici rovnoběžné s pláží okolo jednopatrových domků a zahrad obehnaných zdmi. Míjím zašlý ukazatel udávající směr k nějakému kempu. Na všech domech jsou zavřené okenice. Překvapuje mě hojnost zeleně. Ulici lemují palmy, geranie a obří rododendrony. Obrovská rostlina kvetoucího kaktusu ční k nebi jako strom.

Vidím lékárnu, kterou Santiago zakreslil do plánu, a za ní odbočím nahoru do kopců. Štěrková cesta stíněná hustým piniovým lesem vede stále výš a výš. V protisměru nepotkám ani auto, ani turisty nebo chodce.

Čím výš jedu, tím světlejší je les, který nakonec zmizí, a vystřídají ho travnaté plochy. A pak, sotva seat dosáhne vrcholku kopce, ji uvidím před sebou. Haciendu.

Statek připomíná starý klášter. Jeho čtyři křídla tvoří přesný čtverec. Zdi zdobí cimbuří jako na nějakém hradě a ani malá okénka jim neubírají na bytelnosti. Bílé zdi září ve slunci tak výrazně, že musím sklopit protisluneční clonu. Zatímco se blížím k dřevěnému portálu, rozeznávám stále víc detailů. Roste tu tmavorudá bugenvilea, jejíž květy doslova září na pozadí nabílených zdí. Na stromcích citroníku v terakotových květináčích vedle portálu zrají plody. Napravo a nalevo od brány jsou zdi ozdobeny lucernami a opodál probleskuje modř mezi halepskými borovicemi. Předpokládám, že je to bazén. Skočit do chladivé vody by mi teď přišlo vhod. Přestože staženými okýnky proudí do auta za jízdy vítr, mám kůži zalepenou potem. Okolo hlavního domu jsou umístěny další budovy, mimo jiné stáje pro koně, jak odhaduju. Malý domek s vybledlou červenou stříškou vypadá jako kaplička.

Odhrnu si pramínek vlasů z obličeje. To dělám pokaždé, když jsem nervózní, a snad nikdy v životě jsem nebyla nervóznější než právě teď.

No, když už jedu rovnou do pekla, tak aspoň to peklo vypadá krásně. Andalusie jako z obrázkové knížky. Chybí už jen *vaquero* v tradičním kroji, který se tu objeví v příštím okamžiku. Viděla jsem fotky andaluských kovbojů s plochými plstěnými

klobouky, kalhotami s vysokým pasem, pestrými vestami a bohatě zdobenými koženými zástěrami. V tomhle mě ale moje fantazie zklame. Když parkuju auto před portálem, nejenže se neobjeví žádný jezdec, ale celý statek je ponořený do hlubokého spánku. Ani cikády necvrčí. Ani lísteček na stromě se nepohne, ani ptáček nezacvrliká a ani kůň nezaržá. Vše je jako po vymření. Dokonce i vzduch stojí. Údajně je tady aktivní jezdecká stáj, tak kam všichni zmizeli?

Kapitola 2

Linda

Dřevěný portál je tak masivní, že úplně spolkně moje zaklepání. Pěstí vyloudím z brány jen tlumené ťuk, ťuk.

Poslouchám, ale zevnitř domu se neozývá jediný hlásek. Buď jsem zase zabloudila, nebo tady něco není v pořádku. Všude narážím jen na zavřené dveře, na pláži i tady. Jeden by si mohl myslet, že mému setkání s Damiánem brání nějaká neviditelná síla.

Když už to chci vzdát, dveře se přece jen pomalu otevřou. Nejdřív rozeznávám jenom stín. Nejspíš je to žena. Je menší než já, oblečená v černém a na sobě má zástěru. Husté černé vlasy má vzadu pevně sepnuté do drdolu. Můj pohled padne nejdřív na zářivě stříbrné pramínky v jejích vlasech.

Prohlídne si mě skepticky od hlavy až k patě. Umím si dobře představit, jak asi vypadám. Vlasy rozčuchané a přilepené k hlavě, hluboké kruhy pod očima z probdělých nocí, oblečení pokrčené cestováním. Na cestu jsem si oblékla vzdušné pestré bavlněné kalhoty a obyčejné tílko. Pohodlí pro mě bylo důležitější než dobře vypadat. Teď bych si přála, abych na sobě měla něco vhodnějšího.

„*Hola?*“ řekne tázavým tónem.

Sundám si sluneční brýle a na neznámou paní se hezky usměju. „Dobrý den. Jmenuju se Linda Grünfelderová. Hledám seňora Álvareze Garcíu. Můžete mi říct, jestli jsem tu správně?“

„Seňora Álvareze Garcíu?“ Utírá si ruce do zástěry. V jejím hlase zaznívá nedůvěra, ale také zvědavost. To není úplně špatné. „Ty tady máme dva.“

„Ano, ehm, jistě. Myslím Damiána Álvareze Garcíu. Mám...“ Můj pohled zamíří k půjčenému autu, kde se v kufru ukrývá Jannisův dopis a čeká, až si ho Damián přečte. „Mám pro něj důležitou zprávu.“

„Ach tak.“

Přece jen to není až tak dobré, protože u zlověstného „ach tak“ zůstane a nic dalšího neřekne.

„Není tady?“ Nervózně přešlapuju z nohy na nohu. Bloudím pohledem. „Už jsem si říkala, jestli jsem tu správně. Všechno působí tak klidně.“

„Přicházíte v nezvyklou dobu, je siesta.“

„Ach, ano.“ Unikne mi nervózní úsměšek. „Víte, přijela jsem z Německa. Siesta, samozřejmě. Na to jsem nepomyslela.“ To taky vysvětluje, proč všechna místa, kterými jsem projížděla, působila jako vesnice duchů. „Mám radši přijít později? Kdy by byl podle vás vhodnější čas?“

Nepochybuju o tom, že už předtím dokázala zařadit můj akcent, ale když jsem řekla, odkud přijíždím, zahlédla jsem v jejích očích malý záblesk.

„Nevím, kde je Damián,“ odpoví. „Na vašem místě bych to zkusila tímhle směrem.“ Ukazováčkem míří na cestu, která vede

od domu pryč. „Projděte kolem stájí a pak dál k lesu. Nemůžu vám ale slíbit, že nebudete litovat, až ho najdete.“

Co má tohle zase znamenat? Rozhodnu se nehledat odpovědi na tuhle otázku, poděkuju té paní a vydám se na cestu.

Zvládla jsem to až sem, tak zvládnou udělat i těch posledních pár kroků. Aspoň byla neopodstatněná obava Jenny, že se k Damiánovi vůbec nedostanu, protože mě předtím ze statku vyhodí bezpečnostní služba.

Jak jdu dál a dál a po Damiánovi nikde ani vidu ani slechu, postupně mě opouští odvaha. Pomalu začínám pochybovat, jestli moje španělština stačila na správné pochopení popisu cesty. Tak to bývá s nejistotami. Malá trhlinka v hrázi mojí sebedůvěry stačí a záplava pochybností má volnou cestu. Věci, ve kterých jsem si doposud bez pochyb věřila, se stávají kamenem úrazu.

Vzduch je těžký vůní písku a suchého piniového jehličí spolu s nějakým kořením, které nedokážu rozeznat. Snad divoký jalovec nebo rozmarýn.

Funím a držím se za bok. Měla jsem radši chodit do fitka, než abych trávila veškerý volný čas v ordinaci. Chybějící kondička je opravdu trapná. Možná mají všichni pravdu, že celý můj plán je úplná šílenost. Na racionální úrovni jsem si vědoma toho, co se se mnou děje. Můj sen to jasně dokazuje. Jannisova smrt otevřela staré rány, a než se zase aspoň trochu zacelí, jsem emocionálně zranitelná.

Najednou koutkem oka zaregistruju nějaký pohyb a všechny pochybnosti jsou ty tam. Něco bílého probleskuje v zeleném pološeru piniového lesíka. Cesta vede kolem dvou rozložitých borovic jako přírodním tunelem a ústí na kulaté písčité prostranství. Bílý záblesk, který jsem zahlédla, je košile muže.

Fascinovaně jdu dál po cestě a na kraji písčitého prostranství se zastavím. Úžasem přestanu i dýchat.

Tančí. Nedokážu jinak popsat to, co muž a kůň na prostranství dělají. Žádná lonž, žádná uzda, člověka a zvíře nespojuje nic. Trenér má na sobě kromě bílé bavlněné košile oprané džíný a zaprášené tenisky. Jako jedinou pomůcku drží v ruce lonžovací bičík, kterým ale téměř ani nepohne. Majestátní hřebec přesto následuje každý krok svého pána. Srst koně se leskne jako tekoucí samet, pod ním hrají svaly. Jednou tancuje dopředu, podruhé dozadu. Pak přeskakuje z nohy na nohu a k tomu naklání hlavu, jako by skutečně tančil. Trenér jako by mluvil na zvíře řečí, které rozumí jen oni dva. Hřebec stále znovu vyhledává blízkost svého pána, krouží kolem něj, řídí se jeho pokyny a sklání hlavu před svým mistrem. Nikde žádné donucování. Jen přání královského zvířete líbit se, protože člověk ho naučil, že nezneužije jeho důvěru.

V životě jsem neviděla nic, co by se mě tak hluboce dotklo jako tiché souznění těch dvou. Jsem zcela ponořená do pohledu na to divadlo. Hřebec asi udělal něco opravdu skvělého, protože muž se tiše usmívá a pochvalně ho pohladí po krku.

Když se otočí, všimne si mě. Úsměv zmizí, tvář se mu zatmí. „To je soukromý pozemek,“ zavolá panovačně. „Co tady chcete?“

„Já...“ Polknu. Jen pár metrů ode mě stojí Damián Álvarez García a je zatraceně naštvaný. Dokud pracoval s koněm, mohla jsem vytušit, kým je, natolik mě zaujala souhra člověka a zvířete. Teď mi hledí přímo do tváře a já Damiána poznávám bez sebemenší pochyby. Vypadá trochu jinak než na fotkách na internetu, které jsou pravděpodobně retušované. Bradu má širší a hrubší, než aby mohla být označená jako klasická, v koutcích

očí má drobné vrásky, které prozrazují, že dvacet už mu dávno bylo, a odhadovala jsem, že je vyšší. Mám necelý metr sedmdesát a on mě nepřevyšuje ani o půl hlavy. To všechno ale nijak neubírá na jeho atraktivitě. Spíš naopak. Působí to lidštěji. Žaludek se mi stahuje vzrušením. *Do háje, Lindo, chtěla jsi s ním mluvit osobně proto, abys mu předala Jannisův dopis. Ted' jsi konečně tady, tak vysvětli důvod svého příchodu.*

„Señore Álvarez. Jsem moc ráda, že jsem vás našla. Jmenuji se doktorka Linda Grünfelderová. Byla jsem ošetřující lékařkou Jannise Röme...“

„Zmizte!“

„Ale mám...“

„Řekl jsem, zmizte! Nebo mám zavolat policii?“ Rukou sáhne do kapsy u džínů, asi aby vytáhl mobil.

Ustoupím o krok zpátky. „Poslyšte,“ zkouším to ještě jednou, „jedu celou tu cestu, abych...“

„Je mi fakt u prdele, odkud jste přijela a proč jste se tu objevila.“ Jeho hlas vibruje potlačovaným hněvem. Hřebec nejspíš vnímá jeho napětí, protože začne znovu tančit.

Pro uklidnění položí Damián koni ruku na krk a pošeptá mu několik slov. Na kratoučkový okamžik vidím toho druhého Damiána. Muže za hněvem a odmítavým chladem. Pak se zase otočí ke mně a kouzelná chvíle je ta tam. Dívá se na mě, jako bych byla šváb, kterého se chystá rozšlapat. „Jděte!“ požaduje znovu a tentokrát to nezní jako výzva, ale spíš jako výhrůžka.

„O... o. k.“ koktám. Vrávorám o krok zpátky. Ještě o další krok. Pak se otočím a utíkám pryč.

Připadám si hrozně hloupě. Strašně hloupě. V žádném scénáři, který jsem si předem přehrávala, jsem nepočítala s tím,